

Szilvász Margit és Szilvász György kiállítása

A művészetkritikust (de nyilván a közönséget is) alig érheti ma kellemesebb meglepetés valamely kiállítás termeibe lépve, mint az, ha a falakon sorakozó képeket szinte egyetlen pillantással összefoghatja, és a látott élmény olyan önmagától adódó egyszerűséggel hat rá, mint magának a természetnek látványa. Szilvász Margit akvarelljei, amelyeket a Derkovits Gyula-kiállítási teremben láthattunk, elsősorban ezt a jóleső érzést keltették bennünk; a festés boldog örömeiben fogant tájképek ezek, amelyek — mint valami színes útleírás — elvezetik nézőjüket a Balatontól, Finnország hűvös szépségű tájain át egészen a Földközi-tenger partjáig, az égbolt, a víz, a napfény, a fövény arany és kék ragyogásával.

Ha egy vagy két szóval akarná az ember Szilvász Margit festésétét jellemezni, nehéz lenne kifejezőbbet találni annál, mintha azt mondjuk róla: egyszerű, természetes, bensőséges pikúra ez. Ennek az érzékeny szemű és — mint már mondtuk — a természetábrázolás boldog eufóriájában alkotó művésznék elég csak körülnéznie a természetben, hogy minden, amit megpillant, festői motívummá váljék számára. Innen ered az átéltségnek az a meggyőző hatása, amely tájképeiből a néző felé árad. Mindez persze még nem jelentené Szilvász Margit tájainak festőiségét, ha ecsetje nyomán a természetélmény nem alakulna képpé annyi kultúrával, ízléssel és technikai készütséggel, mint azt ezeken a tájakon látjuk. Megkapó azonban az a szerénység is, amellyel ez a finom festő megéri és felismeri képességei határait, hogy ezeket sohase lépje túl: egyetlen célja a maga festői örömet átadni azoknak, akik képeit nézik. Egészen bizonyos, hogy akvarell-festészetünk sok értékes lappal gazdagítja Szilvász Margit, akinek különösen „Tél a Rózsadombon”, „Hajók a Dunán”, „Pálmafák alatt” és „Bárkák” című munkái ragadták meg figyelmünket.

A képek között a festőnő fiának, Szilvász Györgynek ízléses és — dicséretére mondván — a népi művészetből kiinduló, de formaképzésében és ornamentikájában nem eléggé változatos kerámiai munkáit láthattuk.

F. J.

Nagy Gyula kiállítása

1963-ban másodszor került kiosztásra Veszprém Megye Tanácsa és a Szakszervezetek Megyei Tanácsa által alapított Egry József-díj. (Plakettjét Borsos Miklós szobrászművész készítette). 1962-ben Bartha László, 1963-ban pedig Nagy Gyula kapta a díjat. Az indokolásban a Művészeti Díjakat Odaftelő Bizottság hangsúlyozta, hogy az Egry József-díj „országos főhatóságú és a művészeti közélet által is elismert képzőművészeti kitüntetés”, s ezért nem egy rövid művészi periódus esetleg kiemelkedő eredményét, hanem a „művészi pálya fejlődését és eredményeit kellett mérlegre tenni a díj odaítélésénél.” Ezt a szempontot érvényesítve valóban „kétségtelen, hogy a megyei képzőművészeti közéletben, de az egyetlen magyar kép-

zőművészetben is a Veszprém megyei képzőművészeti munkacsoport tagjai közül Bartha László mellett Nagy Gyula az, aki a legjelentősebb művészi múlttal rendelkezik”.

Nagy Gyula a kitüntetésre érdemes voltát újabb képei bemutatásával igazolta. Kiállításán, a veszprémi képcsarnokban, mintegy 46 olajképpel találkozott Veszprém városának feltűnően igényesdő közönsége: tájképekkel, portrékkal, virágcsendéletekkel s alakos enteriőrökkel. Az anyag egy része szűkebb hazájának motívumait örököltette meg, Várpalota környékét, falusi házait (*Inotai táj*, *Parasztudvar*), gyér növényzettel borított kopárosait, összevissza omlott, s egyhangúnak tűnő szürkés köveit (*Sziklák*), azután a festői *Várölgyet*, amely kivezet a még romantikusabb Bakonyba, amelynek őszi tájai, tölgyesei egykor Krúdy Gyulát ihlették gyönyörűséges sorokra, ma pedig Nagy Gyula festői fantáziáját lobbantják újra meg újra lángra (*Bakony*, *Tölgyfák*). — A Balaton vidékéből láthatóan a parti települések érdéklik (*Alsóörs*, *Balaton szőlők*, *Órsi házak*), s a víz csak a háttérrel adja a maga határozott zöldes színeivel, s csak ritkán válik a kép uralkodó elemévé (*Csillogó Balaton*). — Római és velencei élményeivel is találkozunk a kiállításon: kisméretű olajképek Róma és Velence múltját idézik (*Capitolium Colosseum I–II.*, *San Marco*, *Doge palota*) — Enteriőrjei közül a *Zongoralecke* tetszett legjobban, ezen tájképeinél is határozottabban élt a festői eszközökkel, legérősebben hangsúlyozva a színek formateremtő szerepét.

Nagy Gyula kiállítása is arról győzött meg bennünket, hogy képzőművészeti életünk fejlődése szempontjából serkentő lépésnek bizonyul a Veszprém megye által alapított Egry József-díj. Ez egyben azt is bizonyítja, hogy a vidéki művelődési központok — Hódmezővásárhely, Miskolc — mellé Veszprém is felzárkózik. Szem előtt tartva azt, hogy a megyéhez tartozó északi Balaton-part változatlan erővel vonzza magához a festőket — a megye művészetpártolása s az Egry József-díj az egész hazai képzőművészeti életre elhatározó jelentőségű lehet. Sz. R.

Hajdik Antal gyulai kiállítása

Az Erkel Ferenc Múzeum falain ismét helybeli festő állított ki, ezúttal Hajdik Antal. A fiatal művész mögött tízéves múlt áll, ennyivel ezelőtt végezte el a Főiskolát, ahol mestere volt Berény Róbert. Festőnk nevével a tíz év alatt többször találkoztunk, párszor önálló kiállításai kapcsán is. Ez a mostani kiállítása számadásnak, eddigi munkássága összegezésének is fogható fel. Nemcsak a tízéves jubileum, a kerek szám varázsa, hanem alkotói fejlődésének egy bizonyos elért szintje miatt is.

Hajdik Antal termékeny; kiállított harminc képe csak igen kis része legutóbbi munkáinak. A sok munka, az állandó gyakorlás, a sokszori próbálgatás alakította ki mai valóját mind tartalmilag, mind forma-technika szerint. Művésznék gondolkodó ember, akit a hétköznapi apró jelenségeiben is világunk nagy kérdései izgatnak. Mondhatni

Nagy Gyula : Inotai táj – Paysage d'Inota – Инотайский пейзаж